

СЪВЪРШЕН

По какви поличби разбирам, че съм влюбена
именно в теб?!... „В началото бе словото...“
Думи възискателни напират, напомнящи за спор
(сладка приказка) - стар, и молят за продължение.
Те напират, упорити, и доказват твърдо
своята истина. Споменът - дължен съдия
ги изслушва - проговоря ли,
доказват, убеждават ни, че сме преродени,
влюбени един в друг, завинаги - оцелели.

По различни земи, китни кътове
на Вселената - след огромната любов,
взаимна през всичките животи...
Винаги само ти си съвършеният!

И „камав тут“ - крещят подмладените жрици.
Всички събудени сомнамбули, невидими
канибали - заключени за назидание
и морални страсти на очебийни сласти.

И хилядите ми ръце пресягат през плътта с
хилядите си пръсти! Устни топли.
И сълзите се чудят, защо потичат ненужни?!
Часовниците навити ръчни, на недоверието
цъкащите будилници, защо звънят - глухи?

О, мили мой, не се кори, ако се влюбваш в
моите странни романи, романтични романси, рими!
Жената - романи! Помни!
Колкото пъти се влюбиш, толкова пъти
ще се прераждаш!..

А две думи наред с мотото: „В началото бе
словото“ искат да изкрещят:
Обичам те! Обичам те!
Каква утеха!
Сякаш на Света му пука! Дали ще се
изпишат във Вселената!
Сред дъгата пъстроцветна!
Сътворителят иска, нека да ги чуе на всяка цена,
на всяка цена!
Те са му нужни, за да предпише диагноза -
продължение на живота съвършен!
Най-съвършен!